

Kázání o slavnosti Zmrtvýchvstání Páně v kapitulním kostele Všech svatých

Mons. Petr Piřha

17. dubna L. P. 2022

Liturgické texty:

1. čtení – Sk 10,34a.37-43;

Žl 118;

2. čtení – Kol 3,1-4;

Evangelium – Lk 24,13-35.

Bratři a sestry,

sešli jsme se, abychom se klaněli nejvyšší moci Boží lásky. Není divu, že jsme zmateni. Prožít okamžik, kdy se zlomil čas a plně se projevil řád věcí, řád kosmu i našeho nitra, je ohromující. Přitom probíhá válka, triumfální sebedředvedení Satana, který už byl poražen. Obtížně hledáme vyváženost, stabilitu a klid.

Včera večer jsme v temnu a pláči prošli celou cestu ubohosti a Boží pomoci. Konečně zazněl Exsultet a přišlo světlo, jako by ho Stvořitel slovy: *Budiž světlo* právě stvořil. Uviděli jsme jako vyléčený slepec a padli na kolena před Kristem. Co jsme uviděli? Pravdu o světě, o druhých, a především o sobě samých. Znaveni štěstím z vítězství, které jsme utrpěli, a proto mu nemůžeme uvěřit. Každý z nás lidí se musí někde a nějak osobně setkat s Kristem, aby mohl uvěřit.

Jenže pochopení, že jsme se s ním setkali, přijde, až už je vlastně pryč. Emauzští poutníci si řekli: *Což nám nehořela srdce, když k nám mluvil?* Poznali ho za stolem, když lámal chléb. Reakcí na toto poznání byl okamžitý návrat k bratřím apoštolům a zvěstování Dobré zprávy.

Podívejme se na naši současnou situaci. Jakou podivnou řečí k nám Pán mluví! Hlukem války, výbuchy granátů, štěkotem kalašnikovů, steny raněných, pláčem dětí, sirotků a vdov, chrapotem znásilňovaných. Co nám to, proboha, říká? Že máme být s napadenými, jako je s nimi on. Že se máme modlit za padlé na obou stranách, protože to jsou lidé a patří Bohu a potřebují přímluvu, protože zemřeli většinou náhle a ve zlobě. Je to divné, ale už dávno nehořela o Velikonocích naše srdce tak silným plamenem.

Učedníci Pána poznali při lámání chleba. Teď nás to naléhavě vyzývá, abychom se dělili s běženci. Jsou to lidé potřební. Přijali jsme je a musíme se o ně postarat. Znamená to nejen rozdělit se o pokrm a obydlí, ale stejně i o jejich žal a bolesti. Nic na tom nemění, že mají také děti v pubertě a ty se budou pubertácky chovat i k nám. Podobně nic nemění, že přicházejí i lidé velmi bohatí. Jsou bez domova a bůhví, kdy se do něj budou moci vrátit. Je jistě nepříjemné, když jsou třeba arogantní, vybíraví a nevděční. Bohatý člověk špatně snáší nuzné poměry a myslet si, že máme právo na vděčnost je olbřímí pitomost, protože takovým postojem vděčnost, která je svobodným zpětným proudem lásky, měníme na povinnost. Naopak, měli bychom ji vděčně a s radostí přijmout.

Jsem zděšen z toho, že mocná většina zastává názor, že pomoc Ukrajině a běžencům je na náš úkor, že ji máme minimalizovat a ještě lépe odmítnout. Výroky politiků, kteří závistí, známým komunistickým nástrojem, chtějí společnost rozdělit a zpochybnit nedávno zvolenou vládu, jsou trestuhodné, nemravné a musí být pranýřovány. Patrně si jen málokdo uvědomuje, že protiukrajinský postoj je zároveň zákonitě postojem proruským a tedy proputinovským. Je to čistá kolaborace a snaha dovést nás do sovětské diktatury.

Je třeba upozornit ještě na třetí moment přečteného příběhu. Poutníci se ihned zvedli a šli k bratřím. Říká nám to, že radost a její sdílení činilo a činí společenství Církve pevným. Tím spíše se musí semknout při náporu zla. U národa a občanů státu je to úplně stejné.

Bratři a sestry, zažil jsem dvě války, horkou a studenou, dvě okupace, tři revoluce, dva státní bankroty. I když nás to stálo mnoho životů a utrpení, je možné přežít bez ztráty cti. Vyžaduje to rozvahu, opatrnost, vzájemnou důvěru, vytrvalost, odvahu žít i život riskovat pro druhé. Přeji nám všem i ukrajinskému národu všechny tyto vlastnosti. Náš Pán, vítěz nad smrtí, je s námi. Amen.